

Varró Dániel:
Unokaöcsémnek
– arccsipkedős
nagybáty-vers

Dini te,
süss ide!
Ne másszál föl
semmire,
ne másszál most föl te
székre,
figyeljél a
költeményre,
amit én,
Dinikém,
neked itten mondok.
Ne nyomkodd a
gombot!
Dini,
nini!
Itt egy ember,
levehető szemüveggel
Egy bozontos bácsi.
Nem vagy rá kíváncsi?
Nézd csak motyog,
fel-le sétál,
haja szála szerteszét
áll.
Ne féljél a bácsitól!
Ő csak rímeket csihol.

Pont ihlete van ma,
attól olyan bamba.
E haj fésűt nem sokat
lát!
Képe sem épp
megborotvált,
afteshévvvel átsikált,
ő itt a te bácsikád.
Hányaveti nyegle,
szemüvegét vedd le!
Most, mivel
nem figyel.
Nahát, milyen vaksi!
Mint mikor az aksi
lemerül a telefonban,
elsötétül vele
nyomban
a világ,
mit se lát!
Hülye arcot ölt ő,
bácsikád, a költő,
hunyorog és pislog,
kalimpálni is fog,
hadonászik, mindent
lever,
egy plüssnyúl a földön
hever,
belebotlik - vigyázat!
Kerüld ki a kiságyat!

Ott a tévé... ott a
puff...
ott egy ajtófélfá...
Puff.
Vigyázz, ott van megin
egy!
Puff, annak is
nekimegy.
Most féllábon, lám,
forog,
dülöngél és tántorog
(mi az ott a fülön,
vér?)
tántorog és dülöngél,
úgy, mint aki spicces.
Ugye milyen vicces?
Bácsikád a
mókamester.
Drukkolj neki: ess el,
ess el!
És akkor ő elesik.
Most a földön hever
itt,
könnyben ázik pillája.
A plafonra, csillárra
fölnézhet.
Ugye milyen
vicces dolog,
Dinikém, a
költészet?

